

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 560/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Kristínou Kosmályovou, advokátkou, Štefánikova trieda 3, Nitra, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tostš/5/2025 z 3. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. júla 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv garantovaných čl. 5 ods. 1 [v bližšie nešpecifikovanom rozsahu, pozn.], 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prikázal mu bezodkladne prepustiť ho z väzby na slobodu. Súčasne žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Proti sťažovateľovi sa vedie trestné konanie vo fáze pred súdom pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom a prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného

zákona spolupáchateľstvom. Na sťažovateľa bola 19. novembra 2024 podaná na Špecializovanom trestnom súde obžaloba na tam uvedenom skutkovom základe. Obžaloba bola uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 1T/9/2024 z 9. januára 2025 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Tost/4/2025 z 11. februára 2025 podľa § 244 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku odmietnutá a vec bola pre závažné procesné chyby vrátená prokurátorovi do prípravného konania. Nová obžaloba, ktorá bola na sťažovateľa podaná 20. mája 2025 na tam uvedenom skutkovom základe, bola v čase uplatnenia ústavnej sťažnosti Špecializovaným trestným súdom podľa § 244 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku neprávoplatne prijatá.

3. Sťažovateľ je v danej veci od 21. mája 2023 trestne stíhaný vo väzbe, v aktuálnej fáze konania z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby mu plynie od 18. mája 2023. Uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 1T/2/2025 z 30. mája 2025 bolo podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodnuté tak, že sťažovateľ sa po podaní v poradí druhej obžaloby ponecháva vo väzbe. Špecializovaný trestný súd súčasne s odkazom na § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a jeho väzbu podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) a ods. 2 Trestného poriadku nenahradil písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediáčného úradníka. Proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu uplatnil sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ argumentuje, že napadnuté uznesenie je nedostatočne odôvodnené, pretože nereaguje na podstatné argumenty uplatnené v konaní o väzbe. Dôkazná situácia sa v danej veci neposilňuje, ale oslabuje. Napadnuté uznesenie sa pridržiava argumentácie Špecializovaného trestného súdu a najvyšší súd nijako neprispel k obsiahlejšiemu odôvodneniu, prečo nevidí sťažovateľovo prepustenie z väzby na slobodu ako opodstatnené a prečo nemožno nahradiť väzbu miernejším opatrením. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na potrebu starostlivosti o svojich chorých rodičov, syna, ako aj na potrebu rozvíjania sociálnych a rodinných väzieb, čo zakladá výnimočné okolnosti prípadu ako podmienku substitúcie väzby pri trestnom stíhaní vedenom pre obzvlášť závažný zločin (§ 80 ods. 2 Trestného poriadku). Ku dňu uplatnenia ústavnej sťažnosti je sťažovateľ pritom stíhaný vo väzbe viac ako 26 mesiacov. K svojej minulej protispoločenskej a trestnej činnosti sa sťažovateľ stavia kriticky, pričom zo spáchania aktuálne žalovanej trestnej činnosti (tvrdená úkladná vražda) sa cíti nevinný. Opakovanie odôvodnenia väzby vo viacerých následných väzobných rozhodnutiach nie je korektné. Ďalej sťažovateľ poukazuje na viacero dôkazných návrhov, ktoré uplatnil a ktoré boli zo strany všeobecných súdov bezdôvodne ignorované. Tieto dôkazné návrhy pritom smerovali k oslabeniu dôvodnosti trestného stíhania, ako aj dôvodnosti väzby.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Uplatnenie právomoci ústavného súdu predpokladá výlučne skúmanie toho, či napadnuté uznesenie rešpektuje ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba. Úlohou ústavného súdu nie je preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavno-právne akceptovateľné. Kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnieť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024). Zároveň ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v rámci súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 435/2023). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) uznesenia Špecializovaného trestného súdu a napadnutého uznesenia pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu vo vzájomnej integrite a v organickej celistvosti.

7. Argumentácii o neposilňovaní dôvodnosti trestného stíhania nemožno priznať pozitívnu relevanciu. Posilnenie dôkaznej situácie nie je určujúcim faktorom na posúdenie toho, či je väzba sťažovateľa v súlade s jeho základnými právami. Rozhodujúcim faktorom zostáva dôvodnosť vzneseného obvinenia. Úlohou ústavného súdu počas trestného konania v zásade nie je posudzovať, či miera podozrenia voči sťažovateľovi zo spáchania trestného činu stúpa alebo klesá, ale to, či dostahuje na vyvodenie záveru o dôvodnosti podozrenia (m. m. III. ÚS 86/2023). Zo strany 13 napadnutého uznesenia navyše vyplýva, že po odmietnutí prvej obžaloby podanej na sťažovateľa došlo v prípravnom konaní k obstaraniu znaleckého posudku znaleckou organizáciou Forensic, odkiaľ vyplýva najpravdepodobnejší mechanizmus vzniku poranení poškodeného, ktorý nepotvrďuje sťažovateľovu obhajobu. Hoci v danom prípade existujú dve pomerne protichodné skupiny dôkazov o osobe, ktorá mala usmrtiť poškodeného, nateraz podľa názoru najvyššieho súdu niet pochyb o tom, že sťažovateľ bol na mieste činu, telo nebohého poškodeného z miesta činu aktívne odstraňoval, pričom niet dôkazu výraznejšie oslabujúceho tvrdenie, že sťažovateľ sa na usmrtení poškodeného aj aktívne podieľal. Tieto závery v podstate v obdobnom duchu vyplývajú aj z uznesenia Špecializovaného trestného súdu. Napokon, dôkazná situácia aj po vrátení veci Špecializovaným trestným súdom do prípravného konania vyústila do opätovného podania obžaloby, ktorá bola na Špecializovanom trestnom súde (v čase podania ústavnej sťažnosti zatiaľ neprávoplatne) prijatá.

8. K dôvodnosti trestného stíhania ústavný súd v podstate v zhode so závermi najvyššieho súdu zo s. 13 a s. 14 napadnutého uznesenia uzatvára, že v rámci rozhodovania o väzbe nie je úlohou všeobecných súdov s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a uzatvárať právnu

kvalifikáciu stíhaných skutkov. Konečné ustálenie uvádzaných súvislostí je vyhradené až rozhodovaniu všeobecného súdu vo veci samej, ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby (m. m. napr. III. ÚS 22/2025, III. ÚS 375/2025). Uvedeným argumentačným líniami preto nebolo možné priznať sťažovateľom žiadaný procesný úspech.

9. Ak ide o dôvodnosť väzby, najvyšší súd na s. 15 napadnutého uznesenia najskôr poukázal na minulú trestnú činnosť sťažovateľa. Sťažovateľ bol v minulosti odsúdený pre viaceré trestné činy, okrem iného aj pre násilnú trestnú činnosť. Dôvodnosť tzv. preventívnej väzby pritom môže aj podľa judikatúry ústavného súdu nachádzať oporu v predošlých odsúdeniach väzobne stíhanej osoby, a to tak nezahladených, ako aj zahladených (m. m. napr. I. ÚS 1/2015, III. ÚS 375/2025). Obdobné závery vyplývajú aj z uznesenia Špecializovaného trestného súdu. Mimoriadne podstatné sa však javí, že potreba ponechania sťažovateľa vo väzbe sa následne opiera aj o ďalšie konkrétne skutočnosti, zovšeobecnene povedané, o povahové črty sťažovateľa. Zo záverov znaleckého dokazovania recipovaných na s. 15 napadnutého uznesenia totiž vyplýva, že u sťažovateľa je vo zvýšenej miere prítomná fyzická agresivita, ktorá zahŕňa používanie fyzického násillia proti iným osobám. V menšej miere bola potom u sťažovateľa zistená aj nepriama agresivita (ako náhle výlevy rozčúlenia či negatívneho afektu). Výsledkom je nestabilita, nezdržanlivosť, v prípade vystupňovania labilita vo vzťahu k vlastnej agresivite, a to aj keď sa sťažovateľ uvedené snaží tmiť. Pri pocite ohrozenia sťažovateľ reaguje útokom. Preto nie je ústavne nekonformný zhrnujúci záver najvyššieho súdu, podľa ktorého *«v prípade prepustenia na slobodu by obvinený mohol pokračovať v trestnej činnosti násilného charakteru, pretože riešenie „problémov“ použitím sily je zrejme signifikantné pre jeho typ osobnosti, ako to vyplynulo nielen zo znaleckého posudku z odboru psychológia, ale aj zo svedeckých výpovedí svedkov»*.

10. K dôvodnosti stíhania sťažovateľa v tzv. preventívnej väzbe ústavný súd dodáva, že rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak sťažovateľ nebude držaný vo väzbe. Inými slovami, pri rozhodovaní o väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. napr. II. ÚS 348/2016). Väzobným súdnictvom uvádzané a do tohto uznesenia vyššie recipované okolnosti sú pritom z hľadiska obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa väzbou príhodné. Nemožno tak prisvedčiť sťažnostnej námietke, že ponechanie sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku je z hľadiska dôvodu tzv. preventívnej väzby v ústavno-právnej rovine neakceptovateľné.

11. Ďalej pristúpil ústavný súd k posúdeniu ústavnej udržateľnosti dôvodov napadnutého uznesenia v časti týkajúcej sa nenahradenia väzby sťažovateľa alternatívnymi prostriedkami. Obsahom základného práva podľa čl. 17 ústavy je totiž aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju miernejším opatrením, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe. Nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou a s tým spojené obmedzenia sú benefitom obvineného, ktorý mu umožňuje napriek danosti materiálneho

a formálneho dôvodu väzby byť stíhaný na slobode (teda s využitím miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv – R 44/2018; m. m. napr. aj III. ÚS 435/2023). Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi opakovane akcentuje, že väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody. Preto je povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo zvažovať argumenty pre ďalšie trvanie väzby (m. m. napr. III. ÚS 625/2022, III. ÚS 351/2025).

12. Sťažovateľ je trestne stíhaný (okrem iného) pre obzvlášť závažný zločin. V takom prípade možno väzbu v súlade s § 80 ods. 2 Trestného poriadku nahradiť v uvedenom ustanovení objektivizovanými menej invazívnymi prostriedkami len pri existencii výnimočných okolností prípadu. Samotná požiadavka existencie výnimočných okolností vo svojej podstate predpokladá vyššiu mieru rizika, že sťažovateľ trestne stíhaný za obzvlášť závažný zločin by v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu pokračoval v tvrdenej trestnej činnosti. Namiesto je preto zamerať pozornosť najskôr smerom k ustáleniu prítomnosti výnimočných okolností, ktoré pri trestnom stíhaní vedenom pre obzvlášť závažný zločin predstavujú nevyhnutnú podmienku (*conditio sine qua non*) nahradenia väzby. Až následne po pozitívnom zistení predmetných okolností sa žiada skúmať možnosti nahradenia väzby konkrétnym menej invazívnym opatrením (m. m. napr. III. ÚS 44/2024, III. ÚS 351/2025).

13. V súvislosti so sťažovateľovým poukazom na potrebu starostlivosti o rodinných príslušníkov ústavný súd poznamenáva, že medzi pomery páchatel'a, ktoré môžu odôvodňovať výnimočné okolnosti prípadu, možno vo všeobecnej rovine zaradiť aj rodinné pomery (m. m. napr. III. ÚS 90/2022, III. ÚS 44/2024, III. ÚS 351/2025). V danom prípade však najvyšší súd korektne vyvažoval na jednej strane záujem spoločnosti na stíhaní tvrdenej obzvlášť závažnej trestnej činnosti, ako aj ďalšie konkrétne okolnosti, a na druhej strane základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu a záujmy sťažovateľových rodinných príslušníkov. Najvyšší súd v podstatnom na s. 16 a s. 17 napadnutého uznesenia poukázal na konkrétne dôvody tkvejúce nielen v povahe trestnej činnosti, ale predovšetkým aj na kriminálnu minulosť sťažovateľa a dôvody spočívajúce v podstate v ustálených osobnostných charakteristikách sťažovateľa (ktoré boli zistené znaleckým dokazovaním). Preto nie je v ústavnej rovine nekorektný hodnotiaci záver najvyššieho súdu, podľa ktorého „*pozitívny efekt nahradenia väzby menovaného písomným sľubom či dohľadom probačného a mediačného úradníka je skôr v teoretickej než reálne očakávanej a pre nahradenie väzby nevyhnutnej roviny*“. Inými slovami, rodinné pomery sú definovateľné u prakticky ktoréhokolvek sťažovateľa a väzba, ak je nevyhnutná, predstavuje aj podľa judikatúry ústavného súdu ústavne aprobovaný zásah do tomu zodpovedajúcich práv (m. m. III. ÚS 351/2025).

14. Ústavný súd sa nestotožňuje ani s námietkou smerujúcou k deficitu odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorej podstata tkvela v nespokojnosti sťažovateľa s pridržaním sa najvyššieho súdu hodnotiacich argumentačných záverov Špecializovaného trestného súdu. Odkaz na odôvodnenie podriadeného súdu je z hľadiska reflektovania ústavnoprávnych požiadaviek korektný, pretože aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) platí, že ak sa súd rozhodne odkázať na odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie, môže byť takýto postup v každom prípade prípustný za podmienky, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno považovať za dostatočne odôvodnené (Boldea c. Rumunsko z 15. 2. 2007, č. 19997/02, § 33; Albert c. Rumunsko zo 16. 2. 2010, č. 31911/03, § 40; Hirvisaari c. Fínsko z 27. 9. 2001, č. 49684/99, § 31 – § 33; m. m. napr. aj I. ÚS 540/2022, III. ÚS 23/2025). Závery najvyššieho súdu

posudzované v jednote s uznesením Špecializovaného trestného súdu pritom so zreteľom na už uvedené prinášajú dostatočne odôvodnený a konkrétny podklad pre ponechanie sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby.

15. K námietke opakovania odôvodnení predošlých rozhodnutí o väzbe ústavný súd už v predošlej decíznej praxi vyslovil, že opakovanie skutočností, ktoré podľa všeobecného súdu opodstatňujú dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, ak súd preskúmaním všetkých okolností prípadu dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii (m. m. napr. I. ÚS 384/2019, I. ÚS 247/2022, II. ÚS 98/2024). Aj z rozhodovacej činnosti ESLP vyplýva, že keby existovali rovnaké, teda relevantné a v predchádzajúcom konaní dostatočne vysvetlené dôvody na ponechanie osoby vo väzbe a tieto pretrvávali po celú dobu väzobného stíhania, pričom zákonnosť väzby by už bola predmetom niekoľkonásobného preskúmania, nebolo by za takýchto okolností možné všeobecnému súdu vyčítať, že tieto dôvody v odôvodnení svojho rozhodnutia opakoval (napr. Knebl c. Česká republika z 28. 10. 2010, č. 20157/05; m. m. napr. aj I. ÚS 123/2022, I. ÚS 347/2022, II. ÚS 98/2024).

16. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru, avizované ustanovenia nie sú v sťažovateľovej veci aplikovateľné. Rozhodovacia činnosť ESLP jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytujú vo všeobecnosti čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 ústavy. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a tiež nie čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (m. m. napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy vrátane čl. 50 ods. 3 ústavy a tiež z čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo použiteľné na konanie týkajúce sa väzby (m. m. II. ÚS 499/2024).

17. Napokon, pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy pri vzatí do väzby, a nie pri rozhodovaní o preskúmaní dôvodov väzby počas jej trvania, či už na základe podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, predĺženia väzby na podklade návrhu prokurátora, alebo po podaní obžaloby prokurátorom (ako to bolo aj v sťažovateľom prípade, pozn. – m. m. napr. I. ÚS 87/2019, III. ÚS 668/2023, III. ÚS 479/2024). Z uvádzaných dôvodov nie je ani referenčné kritérium uvedené v čl. 5 ods. 3 dohovoru v okolnostiach sťažovateľovej veci použiteľné.

18. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti v mnohom opakuje v podstate obsahovo identické námietky, aké uviedol v sťažnosti uplatnenej proti uzneseniu

Špecializovaného trestného súdu. Ústavný súd však nie je ďalšou, alternatívnou a ani mimoriadnou inštanciou, ktorá opakovane preskúma rovnaké alebo obdobné argumenty, ktoré sťažovateľ predkladal v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodujúcimi v danom prípade o väzbe. Len skutočnosť, že sa sťažovateľ so závermi väzobných súdov nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. napr. III. ÚS 118/2024, III. ÚS 22/2025, III. ÚS 245/2025).

19. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto ústavný súd odmietol v rozsahu bodov 6 až 19 dôvodov tohto uznesenia podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Naostatok sťažovateľ v rámci svojej argumentácie poukazuje na nevykonané dôkazné návrhy, ktoré mali byť podľa jeho názoru zo strany všeobecných súdov bezdôvodne neakceptované. Pre ústavný súd je však podstatné, že sťažovateľ nepreukázal adresné uplatnenie tejto argumentácie v konaní o sťažnosti proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu. Tento fakt je pritom pre ústavný súd rozhodný, a to z hľadiska posúdenia jeho relevantnosti pri uplatnení princípu kompetenčnej subsidiarity. Z jeho obsahu (čl. 127 ods. 1 ústavy), pokiaľ ide o vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, totiž vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom konkrétnu argumentáciu, ktorú mohol predniesť (avšak nepredniesol) v konaní pred všeobecnými súdmi, nemožno jej priznať úspech až v konaní o ústavnej sťažnosti. Keďže sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietol porušenie svojich práv aj touto konkrétnou argumentačnou líniou, avšak jej uplatnenie nepreukázal v rámci účinnej ochrany svojich práv v konaní pred najvyšším súdom ako sťažnostným súdom pred jeho rozhodnutím, v tejto časti je ústavná sťažnosť neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nevyčerpanie sťažovateľovi zákonom priznaných prostriedkov na ochranu jeho základných práv a slobôd (m. m. napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 22/2025). Len *obiter dictum* ústavný súd s poukazom na s. 3 zápisnice z verejného zasadnutia Špecializovaného trestného súdu konaného pred rozhodnutím o sťažovateľovej väzbe poznamenáva, že **predseda senátu procesné strany pred vydaním uznesenia Špecializovaného trestného súdu explicitne vyzval na možnosť doplnenia dokazovania v konaní o väzbe, pričom obhajoba na takto položenú otázku vyslovene odvetila, že návrhy na doplnenie dokazovania už nemá.**

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v uplatnenej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu